

LISTEK.

Od neizmerni bridkosti potrta, naznanjata podpisanca prežalostno vest,
da je njiju presrečno ljubljani, nepozabni oče

Njegova Prezvzišenost preblagorodni gospod
juris et phil. dr. Frančišek vitez Miklosich,

Nj. ces. in kr. apost. Veličanstva pravi tajni svetnik, vitez avstr. ces. reda železne krone II. vrste, avstr. ces. Leopoldovega reda, posestnik častnega znamenja za znanost in umetnost, ud mirovnega oddelka kr. prus. reda pour le mérite za znanost in umetnost, imetnik ces. rus. Stanislavovega reda II. vrste z zvezdo in ces. rus. reda Sv. Ane II. vrste, velikokrižnik kr. srb. reda Sv. Save I. vrste, komendant reda zvezde Rumunske, vitez kr. bav. Maksimilijanovega reda za znanost in umetnost in ces. mehičanskega reda naše ljube Gospé Gvadelupske, posestnik več svetinj, c. kr. dvorni svetnik, bivši rektor in redni javni profesor dunajskega vseučilišča v p., ud ces. akademije za znanost in umetnost na Dunaji, akademij v Parizu, Berlinu, Pragi, Budapešti, Monakovem, Peterburgu, Krakovu, Kodanji, Bukarešti, Zagrebu, Belem Gradu, Rimu in mnogih drugih učenih družab in društev domače države in inozemstva i. t. d. i. t. d.

v soboto, dné 7. sušca 1891. l. ob $\frac{1}{4}$ na 9. uro zjutraj, po daljši bolezni, prejemši sv. zakramente za umirajoče, v svojem 78. letu, blaženo v Gospodu zaspal.

Zemeljski ostanki predragega pokojnika se v ponedeljek, dné 9. t. m. točno ob 2. uri popoldne iz smrtne hiše: VIII. Josefstädterstrasse 11, prepeljejo v župnijsko cerkev Matere Božje (pri oo. piaristih) v Josefstadtu, odkukaj slovesno blagoslové in potem na osrednjem pokopališču v rodbinski raki pokopljejo.

V torek dné 10. t. m. ob 10 uri dopoldne se bode v zgoraj imenovani župnijski cerkvi darovala črna maša z biljami za vzveličanje predragega pokojnika.

Na Dunaji, dné 7. sušca 1891.

Frančišek vitez Miklosich,

c. kr. okrajnosodni pristav in c. in kr. poročnik n. d. stani v razpregledu c. in kr. 3. deželnoobrambnega dragonskega polka.

Moric vitez Miklosich,

c. kr. okrajnosodni pristav in c. in kr. nadporočnik-auditor v rezervi.

† **Fr. Miklosich.** Miklosicha ni več! Ta tožna vest bode hudo pretresla vse evropske učenjaške kroge. Dne 7. sušca v jutro je nehalo biti srce, katero je bilo vedno vneto za znanost, katero je vedno hrepenelo le po resnici in se pri tem ni nikoli udalo strastim političnega šuma in čustvom pravega in nepravega patrijotizma. Jedina resnica mu je bila vodnica v znanosti. Ne samo slovanska filologija žaluje ob grobu največjega svojega zastopnika in voditelja, tudi sorodne znanosti čutijo veliko izgubo.

Kaj je bil Miklosich slavistiki, ne dá se povedati ob kratkem. Izbrisimo njegovo ime iz slavistike, in potisnjena bode nazaj za skoraj pol stoletja. Brez njega bi ne imeli ne snovi njegovih epohalnih del in temeljitih razprav, o katerih je vedno zadoščalo reči, da so iz njegovega peresa, nego ves ogromni napredek v slavistiki bi bil nemogoč,

zakaj le-to se opira na trdno podlago njegovih preiskovanj in del. Sezidal je ogromno poslopje primerjajoče slovanske slovnice in dal slavistiki trdno podlago za daljši razvitek s svojimi razpravami o staroslovenščini. Ta velikanska zgradba neumornega truda in genijalnega duha je tako temeljita, da je ne razruši nobeden napredek v znanosti; na nji se ne bode nikoli mnogo poznal zob neizprosne časa. Bodoče generacije v slavistiki bodo na tej zgradbi izpremenile samo to ali ono, te in one ornamente dodale in posameznosti razvijale dalje, toda delo samo v svojih glavnih potezah ostane delo Miklosichevo. Naj se pečamo na obširnem polji slavistike s tem ali onim vprašanjem, vedno nas spremlja nevedé in nehoté duh Miklosichevih del in razprav, samo da ne čutimo svoje odvisnosti od njegovih mislij in dognanih resnic, ker jih zmatramo že za obče znane. To neizmerno izgubo, katero je zadela z Miklosichevo smrtjo slavistiko, čutili bomo prav živo šele za nekaj časa, ko izostanejo one dragocene razprave, katere nam je podajal leto za letom in katerih je vedno le težko pričakoval vsak slavist. Zdaj je umolknil naš mojster. Njegova beseda ne bode več kazala v slavistiki pota, toda nauki njegovi nam bodo tudi v bodočnosti odločilni voditelji, in kdor se le nekoliko bavi s slavistiko, dobro vé, da je v slavistiki *Miklosich* bil, a da *Miklosicha* ne bode več!

V. O.

Miklosichev večer v slovanskem seminaru na Dunaji. Kakor navadno, zbrali so se slušatelji Jagičevi v sredo 11. t. m. na večer v seminaru. Toda ta seminarski večer ni bil odmenjen seminarskim vajam in znanstvenemu predavanju, nego spominu in pieteti onega moža, čegar ime se je tolikokrat imenovalo na vsakem seminarskem predavanju, moža, ki je dunajskemu vseučilišču s svojimi deli priboril prvo mesto v slavistiki, našemu Miklosichu. Zbralo se je ta večer toliko občinstva, da ni bilo dovolj prostora. Najprej se je spominjal prof. Jagić, vidno ginjen, nenadomestne izgube, katera je zadela slavistiko, in v krepkih potezah narisal z jedernatimi besedami velikanske zasluge svojega učitelja in razložil pomen Miklosichevega znanstvenega delovanja. Njegove zasluge sicer priznava in ceni ves učenj svet, toda izgubo bode živo čutil šele pozneje, ko se prikažejo v znanosti one praznine, katere so dozdaj napolnjevale leto za letom izhajajoče razprave Miklosicheve. Posebno se je pa spominjal Miklosicha kot svojega učitelja. Prišel je iz Hrvaške, da se bavi s klasiško filologijo, toda Miklosicheva predavanja so ga napotila, da se je z ljubeznijo poprijel slavistike, posebno odkar se je osebno seznanil z Miklosichem, kateri je bil takrat tudi še uradnik v dvorski knjižnici. In tako je Miklosicheva zasluga, da se je po končanih vseučiliških studijah vrnil v svojo domovino klasiški filolog na popirji, ali v srci slavist. In tudi pozneje ga ni zapustila Miklosicheva naklonjenost; ostal je z njim v zvezi, in učitelj je svojega nekdanjega učenca še vedno vzpodbujal. Že takrat mu je pisal v Zagreb, naj se pripravlja temeljito v slavistiki, da bode pozneje na dunajski stolici njegov naslednik. Sevéda je morala ta velika naklonjenost in to priznanje slavnega učenjaka mladega gimnazijskega profesorja silno vzpodbujati na daljše delovanje v slavistiki, h kateremu ga je itak vleklo srce. Tudi leta 1870. je posredoval Miklosich, da je dobil on stolico v Odesi, in ko se je osnovala stolica za slovansko filologijo v Berlinu, bil je zopet Miklosich, kateri se je spominjal nekdanjega svojega učenca in ga priporočal po slavnem Müllenhoffu. Tako je ostal Jagić v tesni zvezi z učiteljem svojim in ko je osnoval svoj zbornik za slovansko filologijo, tedaj je Miklosich takoj odobral to potrebno podjetje in se vedno živo zanimal za vse tamkaj objavljene razprave. Skoraj po vsakem zvezku je pisal Jagiću, kaj mu ugaja, s čim se strinja in česa ne odobrava. In ko je moral Miklosich zapustiti stolico dunajsko, kjer je zastopal četrto stoletja slavistiko, budil ljubezen do te stroke v mladini in na ta način vzgajal narastaj, kateri bode nadaljeval početo delo, hotel je zopet, da mu bode Jagić